

Arrest

nr. 215 180 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat D. SOUDANT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Venezolaanse nationaliteit en werd geboren op 21 augustus 1975 in Cumana. Na uw studies begon u te werken in de petroleumsector. Op 8 januari 2015 was u te voet onderweg naar uw huis toen u plots twee mannen in de verte zag aankomen op een motorfiets.

Deze voor u onbekende personen richtten een pistool op u waarna ze alles afnamen wat u bij had. U ging hiervan aangifte doen bij de politie zodat u een nieuwe identiteitskaart kon verkrijgen. Toen u later, in april of mei door een taxi thuis afgezet werd zag u opnieuw twee motorfietsen die in de richting van uw huis reden. Deze achtervolgden u maar u slaagde erin binnen in uw huis te gaan voor ze u bereikten. U bleef daarna drie dagen thuis waarna u uw ontslag indiende en naar het huis van uw broer ging. U verliet dan Venezuela op 9 juni 2015 waar u op 21 april vertrok om naar België te gaan. U kwam aan in België op 22 april 2016 en vroeg er internationale bescherming aan op 4 mei 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming bij DVZ, verklaarde u dat u op 8 januari 2015 beroofd werd van al uw bezittingen voor uw huis en dat u niet weet wie u beroofde. Verder zei u dat men u probeerde te ontvoeren op straat voor uw huis op **17 januari 2015**, negen dagen dus nadat men u beroofde (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u overvallen werd op 8 januari 2015 en zei u dat u op een dag bijna ontvoerd werd toen u thuis kwam waarna u besloot dat het voldoende was en u tegen uw baas ging zeggen dat u wegging bij het bedrijf en wegging uit Venezuela (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd wanneer men u probeerde te ontvoeren, zei u dat u de precieze datum niet meer weet maar **dat het gebeurde een paar dagen voor u ontslag nam, op 4 mei**. Gevraagd hoeveel dagen er tussen de poging tot ontvoering en uw ontslag zaten, zei u dat er “ongeveer een paar dagen” tussen zaten en dat u denkt dat er enkel een weekend tussen zat (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10-11).

Toen u dan geconfronteerd werd met de verklaringen die u bij DVZ deed, namelijk dat de poging tot ontvoering plaatsvond op 17 januari 2015, zei u dat u dat niet meer weet (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11).

Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen over wanneer de poging tot ontvoering zou plaatsgevonden hebben bij DVZ tegenstrijdig zijn met uw verklaringen hierover tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Indien deze poging tot ontvoering werkelijk zou plaatsgevonden hebben is het niet geloofwaardig dat u eerst bij DVZ verklaart dat deze plaatsvond op 17 januari, 9 dagen nadat u overvallen werd, om nadien, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, deze poging tot ontvoering in mei 2015 te situeren, enkele dagen voor u Venezuela verliet.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u, nadat u overvallen werd, klacht ging indienen bij de politie maar dat die zelf corrupt zijn en samenwerken met de criminelen. U zei dat de klacht die u toen indiende een formaliteit was om uw documenten te kunnen opvragen en misschien uw gsm te kunnen terugkrijgen maar dat u het geld (dat gestolen werd) niet aangaf omdat de politie anders een onderzoek zou beginnen en de politie is zelf crimineel (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

Gevraagd waar precies u het verlies van uw identiteitskaart ging aangeven, zei u dat u dit bij de politie deed (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7).

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de aangifte die u bij de politie deed van deze diefstal, alsook uw aangifte bij de gemeentelijke administratie van Maturin neer (zie groene map in het administratief dossier).

In de aangifte die u bij de politie deed wordt er echter nergens melding gemaakt van de diefstal van uw identiteitskaart. Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat ze u daar naar een andere dienst stuurden voor de aangifte daarvan. De politie zou u gezegd hebben dat ze zich daar niet mee bezig houden en dat u naar een andere dienst moest gaan daarvoor. U zei dat u dan eerst klacht indiende en dan met deze klacht naar daar (de gemeente) ging (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7).

Toen u dan geconfronteerd werd met de vaststelling dat de datum op de klacht die u indiende bij de politie, 12 januari 2015 is en de datum op de aangifte van het verlies van uw identiteitskaart bij de gemeente 9 januari 2015 is (zie documenten in de groene map in het administratief dossier) en er u gevraagd werd of u dan eerst naar de gemeente ging, zei u dat u het eigenlijk niet meer weet. U zei dat u enkel nog weet dat u enorm nerveus was en dat u trilde.

Hoewel u dus, zoals hierboven al beschreven, verklaarde dat u enkel naar de politie ging om er klacht in te dienen als een soort van formaliteit omdat u zo uw documenten zou kunnen terugkrijgen, moet er vastgesteld worden dat het verlies van uw documenten niet eens vermeld wordt in de aangifte die u zelf neerlegde. Verder zei u ook over deze klacht dat u het geld dat gestolen werd van u niet zou aangegeven hebben omdat de politie zelf crimineel is en anders een onderzoek zou beginnen. Nochtans wordt er in de klacht, die u zelf neerlegde, wel melding gemaakt van 53000 Bolivar die gestolen werd en kledij die geschat wordt op 150 000 Bolivar (zie kopie klacht in de groene map in het administratief dossier). Bovendien moet er vastgesteld worden dat de klacht die u indiende bij de politie dateert van 12 januari 2015 en dat u al op 9 januari 2015 aangifte deed van het verlies van uw identiteitskaart bij de gemeentelijke administratie van Maturin.

Er moet dus vastgesteld worden dat uw verklaringen over wanneer en waarom u een klacht ging indienen bij de politie nadat u overvallen zou zijn, tegenstrijdig zijn met de documenten die u zelf neerlegt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u enkel klacht zou ingediend hebben bij de Venezolaanse politie om zo een nieuwe identiteitskaart te kunnen verkrijgen maar dat u niet zou vermeld hebben dat er ook geld gestolen werd om zo te vermijden dat ze een onderzoek zouden openen.

Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u ooit problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten toen u nog in Venezuela woonde, zei u dat dit nooit het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.12).

*Gevraagd wat er dan zou gebeuren moest u nu terugkeren naar Venezuela, zei u dat terugkeren een nachtmerrie zou zijn **omdat er geen werk is**. U zei verder dat de regering in Venezuela een grote schuld heeft ten opzichte van de bedrijven en dat de situatie in Venezuela enorm verslechterd is sinds u er vertrok en dat er nu geen voeding of geneesmiddelen meer zijn. Wanneer er u dan gevraagd werd of het mogelijk zou zijn voor u om uw oude job op te nemen in Venezuela, zegt u dan dat ze u, toen u op het punt stond om naar België te komen, gebeld hebben en u uw functie aangeboden hebben, wat u weigerde. Ook een ander bedrijf belde u om te vragen of u beschikbaar was maar u zei toen ook nee. U zei daarna dat de voorwaarde voor u om terug te keren naar Venezuela is dat de situatie er moet veranderen en dat er een nieuwe regering moet komen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.12).*

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw curriculum vitae, een kopie van uw huwelijksakte, de Belgische verblijfstitel van uw vrouw, een attest van gezinssamenstelling van de gemeente Etterbeek, een uittreksel uit het strafregister, uw vliegtuigtickets waarmee u van Uruguay naar België reisde, de documenten in verband met een zending van documenten van uw broer naar België en de kopie van zijn identiteitskaart, werkattesten van Baker Hughes en Halliburton, een klacht die u indiende bij de Venezolaanse politie d.d. 12 januari 2015 met vertaling en de aangifte van verlies van uw identiteitskaart bij de gemeentelijke administratie van Maturin met vertaling.

Wat betreft uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw curriculum vitae: uw identiteit wordt hier niet twijfel getrokken: deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de kopie van uw huwelijksakte, de Belgische verblijfstitel van uw vrouw en het attest van gezinssamenstelling van de gemeente Etterbeek: noch het feit dat u in België trouwde en samenwoont, noch de identiteit van uw vrouw wordt hier in twijfel getrokken. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen. Wat betreft het uittreksel van het strafregister dat u neerlegde en waaruit blijkt dat u een blanco strafregister hebt in België; dit wordt hier niet twijfel getrokken. Ook dit document verandert dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de vliegtuigtickets waarmee u van Uruguay naar België reisde: uw reisweg wordt hier niet betwist, ook deze veranderen dus niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de documenten in verband met een zending van documenten van uw broer naar België en de kopie van zijn identiteitskaart: noch de identiteit van uw broer, noch het feit dat hij documenten naar u opstuurde wordt hier in twijfel getrokken. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de werkattesten van Baker Hughes en Halliburton: er wordt hier niet twijfel getrokken dat u werkzaam was voor deze twee bedrijven. Deze documenten veranderen dan ook niets aan de hierboven gedane vaststellingen.

Wat betreft de klacht die u indiende bij de Venezolaanse politie d.d. 12 januari 2015 met vertaling en de aangifte van verlies van uw identiteitskaart bij de gemeentelijke administratie van Maturin met vertaling. Deze 2 documenten werden hierboven al besproken en er wordt niet in twijfel getrokken dat u klacht indiende bij de politie, noch dat u aangifte deed van het verlies van uw identiteitskaart bij de gemeentelijke autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van

“- artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ;

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

- art. 48 tot art 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet);

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid”.

2.1.2. Inzake de vluchtelingenstatus laat verzoeker gelden:

“Betreffende de poging tot ontvoering van verzoeker

(...) Verzoeker weerhoudt dat zijn poging tot ontvoering plaatsgevonden heeft rond mei 2015 en niet op 17 januari 2015. Hij ziet maar één reden voor deze tegenstrijdigheid : een misverstand tussen hem en de vertaler bij Dienst Vreemdelingenzaken of een probleem bij de vertaling.

Dit argument kan echter niet volstaan om het gehele relaas van verzoeker in twijfel te trekken.

Betreffende het geld dat gestolen werd en de melding hiervan

De tegenpartij acht verder :

(...) Deze tegenstrijdigheid kan echter verklaard worden. Verzoeker kreeg een deel van zijn salaris in bolivars en een deel in dollars. De bolivar verliest echter dagelijks waarde, in tegenstelling tót de dollar. De dollar is momenteel dus een zeer populaire valuta in Venezuela, als gevolg van de daling van de bolivar.

Daar de politie heel corrupt is in Venezuela en vaak de medeplichtige is van maffiabendes - wat verzoeker ook aangegeven heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud -, heeft verzoeker niet willen zeggen dat de bende ook zijn dollars had gestolen, die natuurlijk veel meer waarde hadden dan zijn bolivars. Hij was inderdaad bang dat de politie of medeplichtige maffiabendes hem opnieuw zouden lastigvallen of geld van hem zouden afpersen.

Aangezien de waarde van zijn bolivars belachelijk was vergeleken met de waarde van zijn dollars, heeft verzoeker op het CGVS verklaard dat hij de diefstal van zijn geld niet had gemeld bij de politie, vergetende dat hij weldegelijk de diefstal van zijn bolivars had gemeld.

Deze tegenstrijdigheid is dus een misverstand tussen het CGVS en verzoeker.

Betreffende de diefstal van de identiteitsdocumenten van verzoeker en de melding hiervan

De tegenpartij acht :

(...) Verzoeker heeft het verlies van zijn documenten weldegelijk gemeld bij de politie. De klacht vermeldt inderdaad letterlijk "en al zijn bezittingen", wat dus ook zijn identiteitsdocumenten impliceert. De politie heeft het verlies van de identiteitsdocumenten niet expliciet vermeld in de klacht daar zij niet bevoegd zijn om een aangifte van verlies van een identiteitsdocument te registreren, reden waarom ze aan verzoeker gezegd hebben dat hij zich hiervoor bij de gemeentelijke administratie moest begeven (Verzoeker heeft dit ook gezegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud).

In de klacht bij de gemeente, staat letterlijk dat verzoeker zijn identiteitskaart verloren heeft.

Betreffende de data van de klacht ingediend bij de politie en bij de gemeente

De tegenpartij acht : (...)

Verzoeker is een eerste keer naar de politie gegaan, maar omdat het laat was, hebben ze niet meteen zijn klacht afgenomen en hebben ze hem een papiertje gegeven en hem opgedragen eerst naar de gemeente te gaan en daarna terug te keren naar de politie.

Op dit papiertje dat aan verzoeker gegeven werd, staat duidelijk de datum 8.01.2015 geschreven (datum van de eerste overval) (stuk 2). Op de zitting zal verzoeker het origineel van de aangifte met betrekking tot het verlies van documenten tonen waaruit duidelijk blijkt dat er door de overheid een papiertje van de politie gedateerd op 08.01.2015 aan geniet werd.

Verzoeker is dus een eerste keer naar de politie gegaan op 8.01.2018, daarna naar de gemeente op 9.01.2018 waar hij aangifte geeft gedaan van het verlies van zijn identiteitskaart, en is dan teruggekeerd naar de politie op 12.01.2018 om zijn klacht in te dienen."

Verzoeker verwijst verder naar principes inzake het voordeel van de twijfel.

Verzoeker verwijst naar de corruptie van de politie in Venezuela en de samenwerking met maffiabendes.

2.1.3. Inzake de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar landeninformatie teneinde aan te tonen dat volgende situaties zorgwekkend zijn: de voedselcrisis en armoede, de veiligheidssituatie, het gebrek aan verandering en vlucht van veel Venezolanen.

Verzoeker verwijst naar de "Guidance note on the outflow of Venezuelans" van maart 2018 van de UNHCR.

2.2.1. Inzake de beoordeling op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker:

"(...) Verzoeker betwist deze beoordeling.

Ernstige humanitaire situatie die gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien

Verzoeker acht inderdaad dat tegenpartij duidelijk een verkeerde beoordeling maakt van de socio-economische situatie in Venezuela gezien, onder andere, de bovenstaande informatie uit bronnen die zonder uitzondering wijzen op een dramatische situatie in het land van herkomst (punt 1).

Bovendien is de bestreden beslissing absoluut niet in overeenstemming met het document dat de tegenpartij zelf in het administratieve dossier neerlegt (COI Focus - Venezuela - Situation sécuritaire - 20.04.2018) en op basis waarvan de beslissing genomen had moeten worden.

Zo leest men onder meer in de COI-Focus (p. 34) :

(...)

Uit het rapport dat de tegenpartij zelf neerlegt blijkt dus duidelijk dat de socio-economische en voedselcrisis in Venezuela heel zorgwekkend is, in tegenstelling tot wat blijkt uit de bestreden beslissing.

Uit deze beslissing blijkt inderdaad dat de Venezolaanse socio-economische situatie enkel zou verschillen van de Belgische socio-economische situatie wat op zich de toekenning van de vluchtelingenstatus niet zou rechtvaardigen. De tegenpartij vergist zich echter duidelijk over de omvang van de situatie en de veroorzaakte problemen en beseft niet dat Venezuela weldegelijk geteisterd wordt door een crisis.

Situatie is het gevolg van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsactoren

Verder is de huidige situatie het gevolg van het handelen en de nalatigheid van de Venezolaanse overheid. Zo leest men in het CEDOCA-rapport dat veel Venezolanen de overheid voor verantwoordelijk houdt van de huidige situatie (p. 37).

Men leest in het rapport ook :

(...)

Persoonlijke situatie van verzoeker

Men leest in de bestreden beslissing : "Uit uw verklaringen over uw profiel en uw financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan".

Duidelijk is dat het CGVS helemaal niet grondig onderzocht heeft of verzoeker weldegelijk de mogelijkheid zal hebben om op een menselijke en niet-vernederende manier te leven in zijn land van herkomst. De bewering van het CGVS is dus helemaal hypothetisch.

Verzoeker heeft verder op het CGVS verklaard dat zijn ouders het land hebben ontvlucht naar Brazilië omwille van de socio-economische crisis in Venezuela. Dit toont reeds duidelijk aan dat hun financiële situatie hen niet toestond om voldoende voedsel te kopen, reden waarom zij vertrokken zijn. Verzoeker heeft dit ook gemeld gedurende zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verzoeker heeft verder drie broers en één zus. Een van zijn broers is momenteel in de Verenigde Staten. De andere familieleden wensen ook het land te ontvluchten daar de situatie ondraaglijk wordt.

De situatie van de naaste familieleden van verzoeker toont dus duidelijk aan dat ook verzoeker, ingeval van terugkeer, uitzonderlijke problemen zou kennen van socioeconomische en humanitaire aard. De tegenpartij heeft de mogelijkheid van terugkeer bijgevolg onvoldoende onderzocht om zich hierover te kunnen uitspreken.

Verzoeker acht dus dat de situatie in Venezuela weldegelijk een situatie is met ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheidsactoren en die gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, Hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de kwetsbaarheid van verzoeker voor slechte behandelingen evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.

Wat betreft de bewering van het CGVS volgens dewelke "het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus" niet rechtvaardigt, moet aangeduid worden dat de UNHCR zelf acht dat de Venezolanen een beschermingsstatus behoeven (zie supra), onder meer onder de internationale mensenrechtenwetgeving waarvan artikel 48/4, §2, b) een overschrijving is in de Belgische wetgeving.

2.2.2. Betreffende de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, § 2, c)) laat verzoeker gelden:

"De tegenpartij acht dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend kan worden op basis van dit artikel daar :

(...)

Alweer acht verzoeker dat de bestreden beslissing absoluut niet in overeenstemming is met de algemene informatie over de veiligheidssituatie in Venezuela (zie supra) en met het document dat de tegenpartij zelf in het administratief dossier neerlegt (COI Focus - Venezuela - Situation sécuritaire - 20.04.2018) en op basis waarvan de beslissing genomen had moeten worden.

Zo leest men in het CEDOCA-rapport : (...)

Zoals hierboven reeds aangehaald werd, is de veiligheidssituatie in Venezuela dus heel zorgwekkend. In zijn "guidance note" van maart 2018 vraagt het UNHCR de Staten Venezolaanse vluchtelingen niet terug te sturen naar Venezuela, tijdelijke bescherming en verblijfstitels te verlenen. (zie stuk 4) Venezuela is momenteel één van de meest gevaarlijke plaatsen ter wereld, met meer dan 73 gewelddadige doden per dag (zie supra) en bijna 27.000 doden gedurende het jaar 2017 (zie supra en stukken 3, 5,6, 7 en 8).

Venezuela heeft zo het hoogste aantal moorden in Latijns-Amerika en het Caribisch gebied, en overtreft op dat gebied dus El Salvador. De tegenpartij kent echter momenteel de subsidiaire beschermingsstatus aan de Salvadoranen juist vanwege de veiligheidssituatie in hun land (die nu dus minder ernstig is dan de veiligheidssituatie in Venezuela).

Ook aan de Venezolanen moet dus de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Zie beslissingen van de RvV die de subsidiaire bescherming toekennen aan Salvadoranen omwille van de veiligheidssituatie in El Salvador.

(RvV, arrest nr. 156 080 van 4 november 2015; RvV, arrest nr. 156 079 van 4 november 2015)".

2.2.3. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omwille van de volatiele en onvoorspelbare situatie waaruit blijkt dat de informatie van verweerder niet meer actueel is.

2.2.4. Ter zitting wordt het origineel neergelegd van stuk 2 dat werd gevoegd bij het verzoekschrift.

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3.2. Verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het tijdstip van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegronnd zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Het principe dat de Raad zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie in het land van herkomst op het tijdstip van dit oordeel geldt ook voor de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de informatie die de partijen aanbrengen omtrent de situatie in Venezuela blijkt dat deze situatie volatiel is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden.

Inzake de landeninformatie waarop verweerder zich baseert blijkt deze voornamelijk te bestaan uit het document getiteld: 'COI Focus, "Venezuela, Situation Sécuritaire"' dat gedateerd is op 20 april 2018 (administratief dossier, stuk 18). Dit document bevat voornamelijk informatie uit de periode 2017 tot begin 2018.

Verzoeker brengt landeninformatie bij die van recentere datum is. Gelet op de volatiele situatie hecht de Raad te dezen belang aan het rapport 'United Nations Human Rights, "Office of the High Commissioner: Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"' van juni 2018 (stuk 9) en dit samen gelezen met de 'Guidance note on the outflow of Venezuelans' van UNHCR van maart 2018 (stuk 4).

Punt 6 van de voormelde 'Guidance note' van UNHCR laat uitschijnen (weliswaar middels verwijzing naar de geest van de in België niet geldende 'Cartagena Declaration') dat er in hoofde van iedere Venezolaanse burger sprake is van een weerlegbaar vermoeden van behoefte tot internationale bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen beschikt de Raad actueel niet over "*alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast*" (cf. artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet).

2.3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

W. MULS